

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

10. Fiat voluntas tua, sicut in cœlo, & in terra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

legantur Rosaria Angelicam Salutationem referant.

10. *Fiat voluntas tua, sicut in cœlo, & in terra.*

VIA hæc peritio manifestè docet exactam legis ac voluntatis diuinæ obedientiam à nobis exigendam (idèo enim docet nos Christus hoc perte quia Deus id à nobis fieri postulat) Caluinus hoc loco ut nefariam suam doctrinam de diuinæ legis plena obseruatione impossibili, idèoq; nullam operum sed solius fidei iustitiam tueatur, hunc in modū sibi ipsi obiicit. Posset (inquit) obiectio queſtio an petendim à Deo sit quod nunquam fore pronuntiat usque ad finem mundi. Respondeo nihil opus esse, dum terram obedienter componi optamus ad Dei iutum, singulos homines excutere. Sufficit enim hoc voto testari, nobis odio ac tristitia esse quicquid Dei voluntati aduersum censimus, extinctumq; cupere non modo ut omnium afflictuum nostrorum sit moderatrix, sed ut nos totos qua decet promptitudine ad eam implendam offeramus. Hæc ille. Sed primum mentitur Deum pronuntiare nunquam fore usque ad finem mundi ut sua voluntas in aliquo impleatur. Pronuntiauit enim Deus contrarium de Dauide, dicens. *Inueni David virum secundum cor meum, qui faciat omnes voluntates meas.* Non quod Dei voluntatem nunquam violavit, qui saepè & grauiter peccasse legitur, sed quod rarius peccans debita pœnitentia latifecit: in quo etiam Dei voluntas fit, sicuti & in cœlo facta est quum peccantes angelos iuste puniret. Quod autem Caluinus ait, non esse opus excutere singulos homines, si talis euasio locum haberet, ergo & in reliquis petitionibus locum habere debet; maximè in eo quod dicitur, *Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Hic iuxta Cal-

A& 13.

Impostura
Caluini
refellitur.

Caluinum non sunt excutiendi singuli homines, an verè dimittat debitoribus suis, vt illis dimittat Deus peccata sua. Cæterum sicut hoc singulos concernit, & possunt singuli dimittere debitoribus suis, planèque singulis necessarium hoc est, vt in seqq. verbis Christus docet, nec sufficit voto testari (vt nugatur Caluinus) nobis odio ac tristitia esse, quod debitoribus nostris non dimittimus; eodem plane modo vt voluntas Dei in omnibus fiat à nobis, singulos concernit; & possunt singuli per Dei gratiam eius voluntatem implere, planèque necessarium hoc est singulis, suam in omnibus voluntatem diuinæ voluntati conformare, nec sufficit hoc voto testari, aut odio ac tristitia illis esse quod Dei voluntatem in omnibus non faciunt. Non enim hoc perfectionis est, sed necessariæ restitutionis. Dei enim voluntas sanctificatio nostra est, quam omnes in baptismo acceptam seruare possunt & debent. Dei voluntas est, vt eius mandata faciamus. Hæc est charitas Dei, vt mandata eius custodiamus, & mandata eius graui non sunt. Quid est diuinam Scripturam, & vniuersa Dei mandata corrumpere, peruertere, inania & irrita reddere, si hoc non est?

Singulos
præcepta
concernit

1. Thes. 4.

1. Ioan. 5.

12. Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.

HANC quoque Scripturam nefariè corrumpit Caluinus, & pactum atque conditionem à Christo appositam audacissime conuellit, quia tales conditionem suæ soli fidei iustificanti ex diametro repugnare videbat. *Venia* (inquit) quam nobis dari petimus, ab ea quam præstamus alijs non dependet: sed hoc modo ad remittendas omnes offensas bortari nos Christus voluit, & simul absolutionis nostræ fiduciam quasi impresso sigillo melius ratam facere.

Pactum à
Christo,
positum
conuellit
Caluinus,

E 2 facere.